

Denne artikkelen kan kopieres fritt og viderefremidles til andre.

En forutsetning er at navn på utgiver (Strinda historielag), årbokas årstall og forfatter(e) oppgis.

Det må ikke foretas endringer i artiklene.

Det er ikke tillatt å skanne eller kopiere bilder i bøkene for bruk i andre sammenhenger.

Minner fra 50-åra i Strinda

Av Alf Terje Sandaas

Etter skoletid var det aldri noen fritidsproblemer for oss som vokste opp i området ved Bekkvolldalen. Alle hadde ski, mange også hopp ski og skøyter. Når snøen forsvant om våren, ble det kastet på strek med 2 eller 5-øringer. Vi spilte også mye basse. Dette var sykkelslanger som vi klypte opp i ringer og tråklet sammen med hyssing til en "ball" på størrelse med et eple. Så risset vi ringer i grusen, og falt bassen ned i din ring, var du ute. Terrengløp og sykkeløp fant vi på selv.

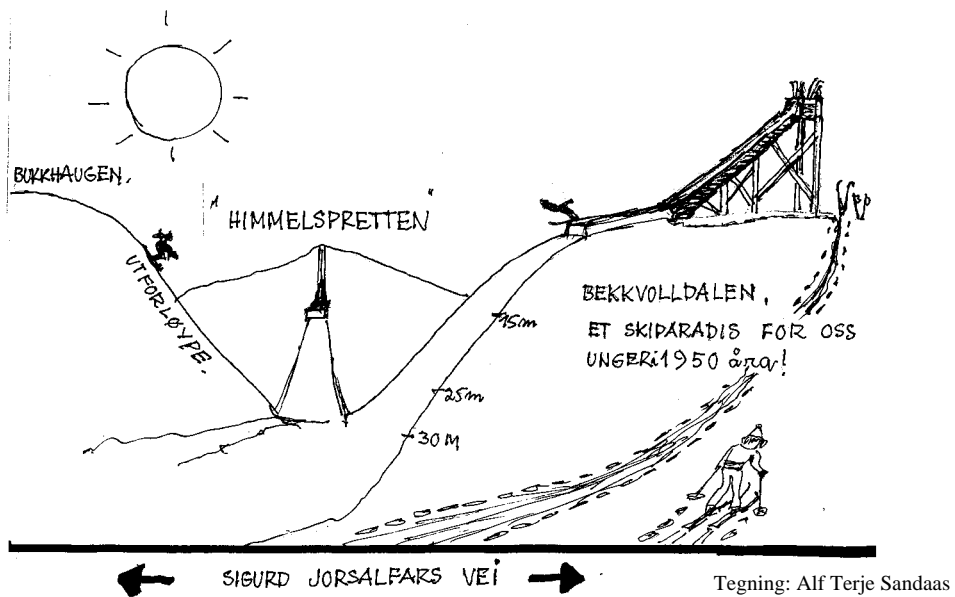
Om vinteren hoppet vi på ski i Bekkvolldalen. De minste i "himmelsprett", som var en liten hoppbakke uten stillas, men man laget alltid sprett-hopp for å få "bedre følelse". Da var ikke guttene i 9-10 års alderen alltid Ola,

Per eller Jens, men heller "Kallakorpi", "Kirjonen", "Bergmann" og "Falkanger". Og var det to "Bergmann" en dag, kunne det bli ampert. Fra 11-12 års alderen gikk man over til "storbakken". Etter hvert ble det tatt "sats", og vi kom langt ned i bakken til slutt. Jeg husker "storphoppere" som Arne Nossum og stilhopperen Nils Estenstad. "Mariusgenser" var standard, strekkbukse av gabbardin med strikk under foten, vadmelsbukser, raggsokker og beksønstøvler. Om det blåste, var det vindjakke utenpå genseren, eller anorakk uten fôr. Merkeklær visste vi ikke om ennå.

En periode gikk jeg sågar på Kongsberg hopp ski og kandaharbinding til skolen, dvs. fra Brøsetflata og til Åsvang skole. Med fyk-lakk under hopp skiene var det en stri tur på attglatte ski over jordene bak Teglverket. Det var brunost, lever-

Bekkvolldalen. Et bilde av meg i "svevet" i 1957 - 13 1/2 år gammel. Jeg prøvde å nå 25-metermerket, men er litt bakpå. Radiomastene på Tyholt og Valentinlyst i bakgrunnen.

postei og spekepølse hver dag i omtrent alle matpakkene i 7 år. Melk fikk vi ½ liter hver dag på skolen, men om vinteren var den ofte frosset. Tidlig på 50-tallet var det ikke termosar å få tak i, så jeg hadde E.C. Dahls hempebrusflaske med to raggsokker utenpå og "lissom varm" kakao inni. På skolen hadde vi ikke WC, men utedo over en "møkkakjeller", og blåste det den veien, kjente vi snøføyka i baken. Åsvang skole lå jo "ute på landet" den gangen.

I 1954 ble det arrangert NM i langrenn med start på jordet utenfor skolen og løyper opp i Estenstadmarka. Jeg husker ennå en gutt i 18-årsalderen som var buljongselger under NM. Han hadde metalltank med kran og pappbeger på ryggen, og gikk rundt og ropte: "Kjøp buljong før æ brenn mæ opp i ræva"! Dette vakte almen munterhet og ga lat-

ter og humring over hele sletta. Magnar Estenstad, Hølonda ble norgesmester på 50 km det året. Like før NM skjedde det noe oppsiktsvekkende. Det ble montert 1 stk WC til bruk for kronprins Olav på vår skole ved NM-arenaen. Vi møtte også opp til skimerkekonkurranse 1 dag i uka i tevling med skoler i Sverige og Finland.

Fotballbanen på Eberg som ble kalt "Ebergbanen", ble sprøytet om vinteren, og der gikk vi mye på lengdeløpskøyter. Bekledningen var trikot, ulltrikot den gang, som det blåste rett igjennom. En iskald fornøyelse! Falt det nysnø på isen, gikk budstikka fort. Vi "kjørte opp" banen med snøskuffer og fikk indre og ytre bane med vekslingside. Da kunne vi ha "mesterskap" bestående av 4 distanser: 1 runde, 3 runder, 5 runder og 10 runder. Vi hadde stoppeklokker,

og tidene ble bare summert uten poeng. Vi hadde også slipestativer og hein, så vi slipte skøytene selv. Vi visste om "buen" og kantslipte til slutt. Mesteren vant 1 flaske Solo og 4 boller et år.

I 1957, året etter OL i Melbourne, Australia, prøvde jeg meg som sportsjournalist og fotograf. Jeg ringte Ernst "Kruska" Larsen for avtale om intervju til skoleavisen, og han stilte opp! Også han i "Mariusgenser", som vi ser av bildet jeg tok. Jeg syklet inn til Ranheim med fotoapparat og ferdige spørsmål. Jeg var da 13 år. Larsen vant bronse på 3000 meter hinder i 1956, men skulle hatt sølv, da sølvvinneren skulle ha vært disket, for filmopptakene viste at han hadde løpt innenfor streken i siste sving. Shetlands-Larsen og Kruska-Larsen var blant mine helter den gang. Vi kjøpte våre første dongeribukser "Wrangler" hos H. Klein, fikk brylkrem i håret, "traktorsko" med snøring på begge sider og tykke såler. Coca-cola kom, og vi lyttet til de første Elvislåtene.

I 1958 begynte jeg på realskolen på Strinda Høgre og fikk til engelsklektor en engelskmann ved navn John Whittaker. Han hadde Beatles-langt hår før Beatles kom – imponerende! Vår matematikklektor på realskolen, Signe Fransrud, populært kalt Franza, var en artig lærer. Hun kalte uro i klassen for "polsk riksdag", og kunne du ikke lekse utenat, sa hun at "krukken går så lenge til vanns at den kommer hankeløs hjem". Et annet gullkorn var: "Om dere

alle ikke får toppkarakterer, kan dere trøste dere med at kjeften og motet har hjulpet så mange". Rektor Torjus Berge på Strinda Høgre var en myndig herre, og han stod utenfor lærerværelset for å passe på at ingen lektorer kom for sent. Vi hadde klasserom like ved, og Whittaker var en dag ute i siste liten. Berge kikket demonstrativt på sitt armbåndsur, og Whittaker utstøtte ironisk: "Står De her og koker egg?" Whittaker fikk noen år senere stilling som professor i gresk på New Foundland. Det ble fortalt meg av lektor og forfatter Hans Kristiansen en dag jeg traff ham i byen.

Vi fikk gymnastikksal, og den brukte vi også til klassefester på lørdagskveldene, og her lærte vi å danse swing! En ny tid var i emning, vi holdt på å bli voksne.

Ernst Larsen, populært kalt "Kruska Larsen", fotografert av meg etter intervjuet til skoleavisen i 1957.